

מסורת הש"ס

א) כבודו לנ: ב"ק ע"א. ע"ג, ו' לעיל דכ. וי"ג. א) ע"ג שלח לרבי עזריה ב"ק ד"מ: י: ב"ק ע"א. ג) [ע"ג, ד) זכאים ק"מ, ה) זכאים ק"מ: ו) [ע"ג מוס' זכאים ק"מ: ז) [לכאורה ד"ה שוגג, ח) [לכאורה יפלא שיהי שמיא בעממו קאמר הטעם משום שאמר ואזו הרבה וכו' ומלאמי כפי' נחמק ק"מ כזה ליכא ע"ש, ט) ב"ק ט"ז, ט"ז שנת ג' ז"ל ועבד אדוני, י) [כנסי' ט"פ: שמה, י"ג) גיטין ה' ג' ט) [לעיל מ"א: וי"ג, ט) [בנשי' כ"ב ט"ז: מלטרף השליח להיות עד עם אחר או אם יש אשכנזי היו וכו', ט"ז) [ע' אשכנזי ט"ז) [ע"ג י"א, ט"ז) [ע"ג וכו' שנת ג' ז"ל ולמחר ליה, ט"ז) [מסנהדרין ט"ז ע"ג ע"ג מורה"ק א"ב ע"ג ע"ג מורה"ק א"ד ע"ג]

האיש מקדש פרק שני קידושין

מג.

עין משפט
נר מצוה

לו א מ"י פ"ג מהל' גביה הל"י: לו ב מ"י פ"ח מהל' מעשה קרבנות הל"י: לח ג מ"י פ"ג מהל' רחמנא פ"ג ג: לח ד מ"י פ"ג מהל' אישות הל"י: מ ה ו מ"י ט' מהל' סגמ עשין מח טושי"ע אה"ע ס"י לה סעי' ב: מא ז מ"י פ"ז מהל' גירושין ה"ל"ד פ"ב ט' מהל' סגמ עשין מח טושי"ע ס"י קמט סעי' י: פ'

ניליף מיניה. ממעילה: מה מכירה. אינה מתקיימת אלא ע"י אחר הגנב מוכר והלוקח לוקח: אף עזיבה. אפילו טעמה שליח נמחייב הגנב בעשלומו ד' וה': אלו מכרו לרבות אפילו שליח: חסם השור סחם השם. דמד מינייהו יתירה הוא ודקוש לרבות שאם מיניה שליח תחמיז לטבות חייב הגנב: מאי איכא למימר. הילך מיניה דיש שליח לדבר עזיבה: הילך ואלא שלוחו גרסינן: ולמ"ד אין מלמדין. ולית לן למילף ממעילה וטעמה דיש שליח לדבר עזיבה ומסבירא אין שליח דאית לן למימר דיש לו לשמוע דברי הרב והני ההוא ההוא מאי דריש צבו: למעוטי שנים אוהוין וכו'. שפטורין מתטאת דשטויי חוץ: הפה ואלא אנוס. דההוא משמע שיהא צהויימו וציישוד דעמו: קסבר שני כסוצים הבאים כאחד מלמדים. ויליף ממעילה וטעמה דיש שליח לדבר עזיבה והני ההוא דריש להו מד למעוטי שנים אוהוים וחד למעוטי אנוס ולית ליה דרשה דהוא ההוא: מכלל דמ"ק נ"ו. בתמיה: דיונא רבה ודינא וזעא איכא צייניהו. לשמאי מתייב צדינא רבה צעונט גדול ולמ"ק לא מיענש כולי האי כהורג עזמו אלא כגורס: ואדוני יואב. וזו מרד שקראו אדון צפני המלך: אס ס"ג. דהאי חייב קאמר שמאי צדיני אדם קאמר ויליף ממעילה וטעמה שיקסר שני כסוצים הבאים כאחד כו' אפ"ה מודה הוא צאומר כו' הואיל ונהנה שליח זה: שליח נעשה עד. צין לקידושין צין ששלח ממון לצבל חובו מלטרף שליח עם עד להיות שנים או אס שניהם שולחים היו ציחד שניהם מעידים דצרכי: ה"ג דלא הוו קידושין. הרי רלו. וכי אמרינן צנסהדרין (דף ט"ז). צריך שיאמר אסם עדיי ה"מ צעדי הודאה שפעמיים שאלם מודה לתוצעו מנה ואומר הדין עמך מפני שרונה להשתיקו מעליו עד לאחר זמן ואע"פ שאינו חייב לו כלום לפיכך אין השומע יכול להעיד צפני הודה עד שיאמר אסם עדי אצל צעלמא לא: אלומי אלמוה מילמא. דעדות כעעשה דצרכי ע"י השליח: הוא דאמר. רב: שליח ועד אחד. יכולין להעיד על הצרכי: איפוך. דצ"ה לצ"ש: מסניי איפכא. לפלוגתא דאמוראי: והלכתא שליח נעשה עד גרסינן: הן הן עדיי. דשליח נעשה עד: וכן בגרושין. אס שלח גת לאשתו ע"י שנים: וכן

מורד במלכות הוא דקאמר ליה ואדוני יואב כו'. פי' צקונטרס דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב צפני המלך דוד^א ולא נהירא^ב שהרי יואב לא היה מורד במלכות ואומר רבינו מאיר אציו של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות והוא מילין צצרכי כדכתיב כל צעדי אדוני על פני השדה חונים ואני אצל אל ציני לאכול וגו' ושמיה לא ידע שהוא של ו"מ דהמרד היה שהקדים לומר אדוני יואב קודם המלך דוד^ב:
שלחא מציינו בבבא התורה בורה זה נהנה וזה מתחייב.

וא"מ והא איכא מעילה שאם אמר הגוצר לשליח אכול ככר זה של הקדש והשליח לא ידע שהוא של הקדש דחייב המשלה ואמאי זה נהנה זה מתחייב הוא וי"ל דמעילה לא מתחייב המשלה ע"י הגאח השליח אלא ע"י הגבהה דשליח דמד דאגבהיה שליח קנייה וההיא שעתא חייב משלה אנוס מסופק היה ר"י צאומר לשליח השקט ידך לך שז שמן ותסבה מן הדין אסם לא על עורות של הקדש או התמסם צגיזי עולה^א והשליח לא ידע דהס של הקדש דהשתא לא עשאו שליח אלא מן ההנאה אס יתחייב המשלה דלאמרינן גבי מעילה^ב או דילמא זה נהנה זה מתחייב לא לאמרינן:^ג

ו"ל אמר להם אתם עדי ה"ג דלא קידושין משמע דלא מלמדין לומר אסם עדיי כי אס צהודאה דאמר לתצרכי אסם חייב לו מנה והודה צפני שנים אס לא אמר אחד מנה אסם עדיי יכול לומר לו היום או למחר משעה אפי' צן מיהו אי לא טענין לא טענין ליה אצל עשוי אסם שלא להצדיע עזמו כגון אס הודה הלוה צפני שנים חייב אני לך צלא תציעת המלוה טענין ליה אפ"ה כי לא^א טענין: ע"ד באו דא פליגי אלא א"ה מינה אמאי קאמר עד כאן לא פליגי כי נמי פליגי מי לא פריך ספיר ממילתיה דצ"ה וי"ל היינו טעמא דלא רנה למיפקר מצ"ה דהוה מלי לשנויי איפוך דממטני צנסמן: וכן

מלמדין והוא ההוא לא דריש מודה^א באומר לשלוחו צא בעול את הערוה ואכול את החלב שהוא חייב ושלוחו פטור שלא מציינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב: איתמר רב אמר שליח נעשה עד דבי רבי שילא אמרי אין שליח נעשה עד מ"ט דבי רבי שילא אילימא משום דלא א"ל הוי לי עד אלא מעתה קידש אשה בפני שנים ולא אמר להם אתם עדיי ה"ג דלא הוו נעשה עד אלומי קא מאלומנא למילתיה דבי רבי שילא אמרי אין שליח נעשה עד אדם כמותו הוה ליה כגופיה מיתיבי אמר לשלשה צאו וקדשו לי האשה אחד שליח ושנים עדים דברי ב"ש וב"ה אומרים כולם שלוחין הן ואין שליח נעשה עד כאן לא פליגי אלא בשלשה אבל בשנים דברי הכל לא הוא דאמר כי האי תנא דתניא רבי נתן אומר בית שמאי אומרים שליח ועד אחד וב"ה אומרים שליח ושני עדים ורב כבית שמאי איפוך ורב אחא בריה דרבא מתניי איפכא רב אמר אין שליח נעשה עד דבי ר' שילא אמרי שליח נעשה עד אמר רבא אמר רב נחמן יאמר לשנים צאו וקדשו לי את האשה הן הן שלוחין הן הן עדיי וכן בגירושין וכן

מוסף רש"י

מה מכירה על ידי אחר. מכירה אי אפשר אלא ע"י אהי שהלוקח לוקח ממנו (כתובות ד"ג). אין מכירה אלא בשנים. מוכר לוקח (ב"ב ע"ג). תחת. סחם השור. מלי למכור יזלם צבור (כתובות ד"ג). הוא ולא אנוס. דהיי דיש ליה צ"כ כל ההוא דגבי ונכרי, כשעשו כהויימו וצדעמו זה אנוס ולא שוגג מאלו או מוטעה ע"י אחרים (בבב"ס ק"ח). הוא ההוא לא דריש. דלוחמא דקדש לאשעמי דהוי (ל"ג ע"ג). כחרב בני עמון. כאותם שהוכיח בני עמון שלח מעמון (שבת ט"ז). ואדוני יואב. לאו אורח ארעא לקבל עליו מרות אחרים צפני המלך (ס"ח).

מוסף תוספות

א. דהוה ליה למימר ועבדן יואב אדוניי ריעט"ל. ב. גבי מה מרד הוא זה כיון דיואב עצמו לא היה מורד להחזיק עצמו מלך. וע"י מוס' ה"ל"ש המהפכה מצוה ממי' ג"ה. ואין נראה דאין זה מורד דלא בא להמליכו לקרותו מלך. וע"י מוס' ה"ל"ש ונראה שזה קושא דהלשונה שיתחייב במעילה אלא מוס' ט"ו. ה. דלא מריבין שיתחייב במעילה אלא ענין שליחות דתרומה שאכל לתורם שום הנאה ויכא דנהנה השליח כה"כ לא תרביה שליחות למעילה. מוס' ה"ל"ש. ו. וצ"ח מכוון: אבל אלו שראו עיקר המעשה למה להם למימר אתם עדיי.

קידושי אלא רב אמר שליח נעשה עד כיון דאמר מר שליחו של אדם כמותו הוה ליה כגופיה מיתיבי אמר לשלשה צאו וקדשו לי האשה אחד שליח ושנים עדים דברי ב"ש וב"ה אומרים כולם שלוחין הן ואין שליח נעשה עד כאן לא פליגי אלא בשלשה אבל בשנים דברי הכל לא הוא דאמר כי האי תנא דתניא רבי נתן אומר בית שמאי אומרים שליח ועד אחד וב"ה אומרים שליח ושני עדים ורב כבית שמאי איפוך ורב אחא בריה דרבא מתניי איפכא רב אמר אין שליח נעשה עד דבי ר' שילא אמרי שליח נעשה עד אמר רבא אמר רב נחמן יאמר לשנים צאו וקדשו לי את האשה הן הן שלוחין הן הן עדיי וכן בגירושין וכן

קידושי אלא רב אמר שליח נעשה עד כיון דאמר מר שליחו של אדם כמותו הוה ליה כגופיה מיתיבי אמר לשלשה צאו וקדשו לי האשה אחד שליח ושנים עדים דברי ב"ש וב"ה אומרים כולם שלוחין הן ואין שליח נעשה עד כאן לא פליגי אלא בשלשה אבל בשנים דברי הכל לא הוא דאמר כי האי תנא דתניא רבי נתן אומר בית שמאי אומרים שליח ועד אחד וב"ה אומרים שליח ושני עדים ורב כבית שמאי איפוך ורב אחא בריה דרבא מתניי איפכא רב אמר אין שליח נעשה עד דבי ר' שילא אמרי שליח נעשה עד אמר רבא אמר רב נחמן יאמר לשנים צאו וקדשו לי את האשה הן הן שלוחין הן הן עדיי וכן בגירושין וכן